

Arrest

nr. 285 575 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat B. LOOS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 december 2019. De volgende dag dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 april 2021 en op 12 mei 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 2 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger, geboren op (...) 2003 in het dorp Samarkhel van het Behsud district van de provincie Nangarhar. Je bent een soennitische moslim van Pashtu origine. Je groeide op in Samarkhel, zorgde voor de geiten, ging er naar de madrassa en speelde cricket.

Je vader werkte voor de Amerikanen als hoofd van de bewakers op de luchthaven van Nangarhar en kwam twee tot vier keer in de maand naar huis. Wanneer hij thuis was, was hij soms preker tijdens het gebed in de moskee. Op een keer werd hij onderweg naar huis door de Taliban tegen gehouden. De Taliban zeiden dat ze op de hoogte waren van zijn werk. Ze eisten dat hij de volgende avond twee wagens van de Taliban de basis liet binnenrijden. Je vader werd verplicht zijn telefoonnummer aan de Taliban te geven.

De volgende dag keerde je vader terug naar zijn werk. Rond middernacht werd er op de deur geklopt. Je deed de deur niet open, maar vroeg wie er had aangeklopt. Ze verklaarden vrienden van je vader te zijn. Toen je uit het raam keek zag je dat er gewapende en gemaskerde personen voor de deur stonden. Wanneer je je moeder en zussen hierover inlichtten begonnen ze te schreeuwen. De Talibanleden riepen dat je vader contact met hen moest opnemen of moest antwoorden wanneer ze belden, anders zouden ze terugkomen om jullie af te maken. Jij en je moeder verwittigde je vader. Die panikeerde en keerde onmiddellijk terug naar huis. Je vader vertrok samen met jou naar Kabul. Jullie verbleven daar twee dagen bij een vriend van je vader en reisden vandaar naar Nimruz.

Samen met een smokkelaar reisden jullie naar Pakistan en Iran. In Iran raakte je je vader kwijt toen je moest vluchten voor geweerschoten. Na een verblijf van verschillende maanden in Turkije, reisde je via Griekenland, de Balkanroute, Italië en Frankrijk naar België.

Op 16 december 2019 kwam je aan in België. Op 17 december 2019 diende je een verzoek tot internationale bescherming in.

Na je vertrek uit Afghanistan woonde je familie gedurende ongeveer een maand in het huis van je oom langs moederszijde. Daarna keerden ze terug. Na de val van Afghanistan, ongeveer drie maand voor je tweede onderhoud op het CGVS, kwamen de Taliban één keer langs om naar jou en je vader te zoeken. Ter staving van je verzoek tot internationale bescherming legde je volgende documenten voor: je taskara, verschillende documenten in verband met het werk van je vader en de envelop waarmee je documenten werden doorgestuurd. Je legde eveneens vier foto's neer waarop jij in Afghanistan te zien bent.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er bij aanvang van je asielprocedures, in jouw hoofde, als nietbegeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Op 31 december 2021 werd je meerderjarig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan problemen te krijgen met de Taliban omwille van het werk van je vader. Omwille van zijn functie op de basis in de luchthaven van Jalalabad kende je vader in Afghanistan reeds problemen met de Taliban (CGVS II p. 9, 11, 16).

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan het voorgehouden profiel van je vader.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat je maar erg weinig over het profiel en het werk van je vader kan vertellen.

Tijdens je eerste onderhoud op het CGVS kon je enkel vertellen dat je vader bewaker van de Amerikanen was, dat hij er heel lang zat en uiteindelijk hoofd van de bewakers werd (CGVS I p. 10). Je wist dat je vader aan de poort stond en verklaarde dat hij ongeveer drie keer per maand naar huis kwam (CGVS I p. 9). Je verklaarde echter niet meer te weten, wist niet wat zijn functie inhield en hoe het allemaal in elkaar zat (CGVS I p. 10). Verder wist je niet of je vader vroeger naar school was geweest, noch hoe je vader aan zijn werk was geraakt. Je vader zou niet over zijn werk hebben gesproken (CGVS I p. 10). Gevraagd of je vader ooit in een conflictsituatie moest werken, of hij ooit moest vechten of geweld gebruiken tijdens zijn werk verklaarde je aanvankelijk van niet. Je vulde je verklaringen echter onmiddellijk aan en vertelde dat je hem zelf niet tijdens zijn werk hebt gezien en niets van deze zaken weet. Thuis zou je vader enkel met je moeder over bepaalde zaken hebben gesproken, maar niet met jullie (CGVS I p. 11). Tijdens je tweede onderhoud wist je te vertellen dat je vader op de luchthaven aan de grote poort stond die door allerlei vrachtwagens werd gebruikt om in en uit te rijden. Hij stond daar met een aantal andere mensen aan wie hij leiding gaf (CGVS II p. 6). Wanneer je enkele andere vragen over het profiel van je vader werden gesteld, waren je antwoorden echter weinigzeggend. Zo wist je niet of je vader ooit een opleiding volgde (CGVS II p. 6). Je wist niet met zekerheid of je vader kon lezen en schrijven, maar dacht van wel omdat hij eveneens een mullah was (CGVS II p. 6). Verder wist je niet wanneer of waarom hij de verantwoordelijkheid voor de luchthavenpoort kreeg (CGVS II p. 7). Je wist niet hoeveel je vader verdiende (CGVS II p. 7), noch of hij dan een bepaalde rang had (CGVS II p. 16). Hoewel je slechts een zeer beperkte kennis had omtrent het werk van je vader, liet je na je hier verder over te informeren. Je vroeg zelf niet bij anderen naar het werk van je vader. Je moeder zou nooit uit haarzelf iets hebben verteld over het werk van je vader. Gevraagd waarom je hier niet naar had geïnformeerd antwoordde je louter: "Gewoon" (CGVS II p. 16). Indien je vader daadwerkelijk als hoofdbewaker had gewerkt voor de Amerikanen op de basis in de luchthaven van Jalalabad en jij omwille van het werk van je vader je familie, vrienden en land moest ontvluchten, kan van je verwacht worden dat je meer over het werk van je vader zou kunnen vertellen en dat je je minstens na je vertrek uit Afghanistan bij je familie naar het werk van je vader zou hebben geïnformeerd. Uit je verklaringen blijkt immers dat je vader over zijn werk aan je moeder vertelde (CGVS I p. 11) en dat je ook na je vertrek uit Afghanistan nog contact had met je familie (CGVS I p. 11-12). Je beperkte verklaringen en je gebrek aan interesse in het werk van je vader doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel.

Tijdens je tweede onderhoud op het CGVS haalde je plots aan dat je vader eveneens als politie zou hebben gewerkt. Nog daar gelaten dat je hierover nooit eerder iets vermeldde, noch bij de DVZ, noch tijdens je eerste persoonlijk onderhoud, blijkt dat je wederom geen duidelijke en coherente verklaringen kunt afleggen over je vaders werk bij de politie. Je verklaarde dat je vader eerst als politieagent had gediend, dat hij later als 'guard' ging werken en daarna commandant werd. Gevraagd wanneer je vader bij de politie was, verklaarde je: "Dat weet ik niet wanneer, hij werkte bij zijn laatste job, toen dat incident gebeurde, toen we moesten weg gaan en sindsdien is hij vermist." (CGVS II p. 8). Gevraagd of je vader ook bij de politie werkte tijdens zijn laatste job aan de poort van de luchthaven, verklaarde je: "Ja, hij was ook voor de politie, hij was met hen. Mijn vader heeft dus zowel als politie gewerkt, als guard en ook als commandant, dus die drie dingen, verder weet ik het ook niet." (CGVS II p. 8). Deze verklaringen bieden geen duidelijk zicht op wie de werkgever van je vader was tijdens zijn laatste functie en of hij al dan niet zou tewerk gesteld zijn voor de Afghaanse politie. Later tijdens hetzelfde interview verklaarde je echter dat je je vader na het incident met de Taliban in politie-uniform thuis had zien komen (CGVS II p. 8), wat er wel op wijst dat je vader als politiecommandant op de luchthaven werkte. Tijdens je onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd dan weer genoteerd dat je vader als soldaat voor de overheid werkte (CGVS vragenlijst nr. 3.5, DVZ verklaringen nr. 15 p. 9). Uit je verklaringen blijkt wel dat je vader werkte voor de Afghaanse overheid.

Het is in dat opzicht opvallend dat je niet kan vertellen voor wie je vader precies werkte. Hoewel je verklaarde dat je je vader in politie-uniform had gezien, kon je niet vertellen of hij dan wel bij de nationale of de lokale politie werkte (CGVS II p. 8, 17). Je had zijn uniform gezien maar wist niet wat voor uniform het was, van wat voor politie (CGVS II p. 8). Nochtans vertelde je tijdens je eerste onderhoud op het CGVS zelf over de arbaki (dit zijn de lokale politie) die in jouw buurt een controlepost hadden (CGVS I p. 6, 7, 14). Ook uit je tweede onderhoud op het CGVS bleek dat je op de hoogte was van de verschillen tussen de lokale politie en de nationale politie (CGVS II p. 17). Zo verklaarde je dat het verschil in hun uniform lag. De verkeerspolitie zou verder bij de gewone politie horen en de lokale politie zou vaak instaan voor de veiligheid van dorpen en mensen (CGVS II p. 17). Gevraagd hoe het uniform van je vader eruitzag, verklaarde je dat hij een uniform droeg zoals van de politie, dat hij insignes op zijn schouders had en een politiebaaret met eveneens insignes op (CGVS II p. 8). Gevraagd hoe het kwam dat je niet wist of je vader bij de lokale of nationale politie was, verklaarde je het niet te weten omdat het je vader zijn job was en je er niet bij was geweest. Wanneer je geconfronteerd werd met het feit dat het uniform van de lokale en nationale politie er volgens jou anders uitzag en je gevraagd werd hoe het uniform van je vader er dan uitzag (als dat van nationale of lokale politie) verklaarde je: "Mijn vader zijn uniform was van een

politieagent, terwijl de lokale politie zorgt voor de veiligheid van de inwoners van de dorpen van de bevolking, ze hebben ook zo camouflage uniform, de ene politie is verkeerspolitie, de andere is om plaatsen te bewaken, ..." (CGVS II p. 17). Hieruit kan evenmin afgeleid worden of je vader dan wel bij de lokale of nationale politie was. Het feit dat je niet kan vertellen of je vader bij de nationale of lokale politie was, hoewel je duidelijk op de hoogte bent van de verschillen tussen deze twee, je je vader zelfs in uniform had gezien en zijn werk de oorzaak was voor je vlucht, doet wederom afbreuk aan het voorgehouden profiel van je vader.

Bovendien zijn je verklaringen omtrent het uniform van je vader inconsistent. Wanneer je tijdens je eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd of je vader een uniform droeg op zijn werk, verklaarde je: "Hij kwam wel naar huis met gewone kledij maar ik weet niet van zijn werkplaats, normaal gezien wel." (CGVS II p. 11). Uit deze verklaringen blijkt dat je vader thuis kwam in normale kledij en kan afgeleid worden dat je je vader niet in uniform hebt gezien. Indien je je vader in uniform had gezien zou je immers met zekerheid kunnen bevestigen dat je vader een uniform droeg op zijn werkplaats. Het feit dat je tijdens je tweede persoonlijk onderhoud vertelde dat je je vader in uniform had gezien, en dit uniform zelfs kan beschrijven (CGVS II p. 8), strookt dan ook niet met de verklaringen die je aflegde tijdens je eerste onderhoud. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van je vader zijn profiel.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat je enkel kopieën voorlegde in verband met het werk van je vader. Van deze kopieën is de authenticiteit echter moeilijk na te gaan. Bovendien bleven je verklaringen over de documenten van je vader zeer vaag. Je verklaarde te weten wat er in de Pashtu documenten stond. Wanneer je echter werd aangemoedigd te vertellen over de inhoud hiervan, verklaarde je dat je ze niet zelf had gelezen en je enkel wist dat het de documenten van je vader waren. Gevraagd of je dan wel of niet wist wat er in de documenten stond, repliceerde je slechts dat je niet wist wat er in de Engelse documenten stond en dat je een beetje wist wat in de Pashtu documenten stond. Je zou al lang niet meer bezig zijn geweest met het Arabisch schrift (CGVS II p. 16). Hieruit blijkt geenszins dat je op de hoogte zou zijn van de inhoud van de documenten. Je verklaringen lijken louter te gaan over jouw capaciteit om de brieven al dan niet te kunnen lezen. Je beperkte verklaringen omtrent deze documenten doen wederom afbreuk aan het voorgehouden profiel van je vader.

Opvallend is eveneens dat je geen foto's voorlegt van je vader op zijn werk, noch enige foto's van je vader zelf of van jou en je vader. Je verklaarde hieromtrent dat jij geen GSM of een camera had om foto's mee te maken. Verder was je vader een imam en was hij geen voorstander voor het maken van foto's. Je komt daarenboven uit een religieus gezin waarin het als een schande gezien wordt als men foto's maakt (CGVS II p. 9). Er werden echter verschillende Facebookpagina's van je terug gevonden, waarop een veelvoud van foto's van jou, alleen of met andere jongens staat (zie Landeninfo). Uit de datum waarop deze foto's werden gepubliceerd blijkt dat dit moet gebeurd zijn op het moment dat jij nog in Afghanistan woonde. Je legde tijdens je interview bovendien zelf vier foto's van jou in Afghanistan voor. Je blijkt aldus wel degelijk de mogelijkheid te hebben gehad om foto's in Afghanistan te nemen. Aangezien één van je Facebookprofielen bevriend is met vele andere mensen met de naam Miakhel lijkt het daarenboven weinig waarschijnlijk dat je vader hier niet van zou hebben geweten. De verklaring dat je geen foto's kunt voorleggen omdat dit een schande was of omdat je vader hiertegen was, is dan ook niet overtuigend. Het feit dat jij geen enkele foto van je vader of van jou en je vader kan voorleggen is bijgevolg bijzonder vreemd.

Daarenboven is het evenmin geloofwaardig dat je familie omwille van het profiel van je vader een vrees zou dienen te koesteren.

Eerst en vooral is het opmerkelijk dat je zo weinig kan vertellen over de Taliban in je regio. Je verklaarde dat het in je eigen regio heel onveilig was, dat er overal Taliban aanwezig waren en je niet vrij op je gemak ergens naartoe kon. Je zou verder worden opgepakt en in elkaar geslagen als je je een beetje verzorgd had en mooi haar had (CGVS I p. 14). Wanneer je echter gevraagd werd om te vertellen over de Taliban in je regio en je gevraagd werd wie ze waren, verklaarde je dat er een paar Taliban waren, dat ze heel lang haar hadden en witte kledij. Je had een keer met een Talibanlid gesproken wanneer die jou tegenhield (CGVS I p. 14). Toen je tijdens je eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd of je de Talibanleiders in je regio kende verklaarde je van niet. Op de vraag of je bepaalde namen van Talibanleden of leiders had horen vallen, antwoordde je dat de persoon die jou had tegen gehouden Aminullah noemde. Een andere jongen had jou eveneens gewezen op een (ander) Talibanlid (CGVS I p. 14). Tijdens je tweede onderhoud werd je opnieuw gevraagd wie de Talibanleiders waren toen jij nog in Afghanistan woonde. Je verklaarde dat je het vergeten was.: "Ik dacht dat ik twee namen wist, waarvan een Aminullah vermoedelijk, de andere ben ik vergeten." (CGVS II p. 12). Gevraagd of je nog iets anders was bijgebleven over deze Talibanleiders verklaarde je van niet. Het was ondertussen ook al vier jaar geleden (CGVS II p. 12). Het feit dat je zo weinig kan vertellen over de groepering die ervoor zorgde dat je regio onveilig was en, meer zelfs, die jou en je familie vervolgden en verantwoordelijk waren voor je vertrek uit Afghanistan, doet afbreuk aan je voorgehouden vrees.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat je familie na je vertrek bijna geen problemen meer heeft gekend na het vertrek van jou en je vader.

Tijdens je eerste onderhoud op het CGVS op 13 april 2021 verklaarde je dat je familie na het vertrek van jou en je vader ongeveer een maand in het huis van je oom langs moederszijde heeft gewoond. Hierna keerde je moeder terug naar het huis waar ze daarvoor had gewoond. Gevraagd of er nog zaken gebeurden na je vertrek, verklaarde je slechts dat als er iets gebeurde, je moeder het niet tegen jou vertelde om je niet ongelukkig te maken. Wanneer je haar vroeg of alles OK was, antwoordde ze bevestigend (CGVS I p. 12). Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 mei 2022 verklaarde je dat de Taliban 'opnieuw' aan huis waren gekomen na de val van Afghanistan, ongeveer drie maanden voor je tweede onderhoud op het CGVS. Eerst hadden ze op de deur geklopt, dan hadden ze de deur opengebroken en 'opnieuw' gevraagd naar je vader en naar jou (CGVS II p. 3). Uit de verklaringen die je later aflegde, bleek echter dat de Taliban slechts één keer was langs geweest na jouw vertrek. Wanneer je gevraagd werd of er na jullie vertrek nog andere zaken gebeurden in verband met jullie problemen, verklaarde je dat er niets anders gebeurd was. Als er iets gebeurde, zouden ze je opbellen om daarover te vertellen (CGVS II p. 3-4). Uit deze verklaringen blijkt helemaal niet dat je vermoedde dat je familie bepaalde zaken voor je verborgen zou houden. Uit je antwoorden blijkt dat de Taliban na je vertrek slechts éénmaal zijn langs geweest om naar jou en je vader te vragen.

Jijzelf verklaarde dat je nooit persoonlijke problemen met de Taliban hebt gekend. Je was te jong toen je vertrok. Jouw problemen waren te wijten aan de problemen van je vader, waardoor jullie moesten vertrekken. Gevraagd waarom er dan beslist werd dat jij uit Afghanistan moest vertrekken, verklaarde je dat de Taliban had gezworen om je te vermoorden als je vader niet zou doen wat hij gevraagd werd. Verder verklaarde je dat de Taliban je gezin al had bedreigd daarvoor en dat jij als oudste zoon misschien de eerste zou zijn waarmee zou worden afgerekend indien je vader er niet was (CGVS II p. 11). Ook tijdens je eerste onderhoud op het CGVS verklaarde je dat je familie reeds twee keer door de Taliban bedreigd werd. Zowel toen je vader door hen gevraagd werd om de twee wagens binnen te laten als toen zij bij jullie huis langskwamen dreigden zij ermee jullie te doden indien je vader hen niet gehoorzaamde (CGVS I p. 15-16). In dat opzicht is het des te opvallender dat de Taliban na het vertrek van jou en je vader slechts één keer bij je familie langs kwam en dit ongeveer drie jaar nadat jij en je vader uit Afghanistan vertrokken (immers, je vertrok uit Afghanistan eind 2018 en was ongeveer 13 maand onderweg naar België (DVZ vragenlijst nr. 33 p. 12, fiche 'mineur étranger non accompagné'), de Taliban kwam vermoedelijk begin 2022 bij je familie langs, ongeveer drie maand voor je tweede onderhoud op het CGVS op 12/05/2022). Je werd geconfronteerd met het feit dat je al een hele tijd uit Afghanistan weg was voor de Taliban langs kwam en werd gevraagd hoe het kwam dat de Taliban eerder niets ondernam. Je verklaarde het niet te weten. Je herhaalde louter dat hun laatste bezoek na de val van het land was, ongeveer drie maand voor het persoonlijk onderhoud (CGVS II p. 4). Het is niet geloofwaardig dat de Taliban op deze manier zou handelen. Volgens jouw verklaringen weigerde je vader met hen mee te werken, waardoor zij reeds voor jullie vertrek bij je thuis langskwamen. Verder bleek de opdracht van je vader zo belangrijk te zijn dat zij je hele familie tot twee maal toe met de dood bedreigden (eveneens nog voor jullie vertrek). Het is dan ook helemaal niet geloofwaardig dat de Taliban na het vertrek van jou en je vader opeens alle interesse in je familie zou zijn verloren en dat zij opeens géén moeite meer zouden doen om je vader te contacteren of te vinden. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van je voorgehouden vrees.

Je advocaat haalde op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat je vier jaar uit Afghanistan weg was en drie jaar in België bent. Ze verklaarde dat je, los van het feit of jij jezelf al dan niet als verwesterd ziet, je zo door de Taliban en anderen zal worden gepercipieerd (CGVS II p. 18). Jijzelf verklaarde tijdens je eerste onderhoud op het CGVS dat de Taliban zou weten dat je in Europa was geweest en dat je hierdoor problemen zou kunnen krijgen (CGVS I p. 18-19). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd volstaat het niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Tijdens het tweede onderhoud vermeldde je bovendien niets hieromtrent, hoewel je verschillende keren werd gevraagd naar de redenen waarom je in Afghanistan de Taliban diende te vrezen (CGVS II p. 16).

Tijdens je eerste onderhoud haalde je eveneens aan dat je in Afghanistan niet vrij op je gemak ergens naartoe kon gaan, dat je werd opgepakt en in elkaar geslagen als je je verzorgde of je je haar mooi had gedaan (CGVS I p. 14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden, en dat zij algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Een loutere verwijzing naar deze regels is niet genoeg voor het aantonen van een individuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Je laat na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent en toont geenszins aan dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken,

noch dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Meer zelfs, tijdens je tweede onderhoud op het CGVS sprak je met geen woord over deze beperkingen.

Je verklaarde tijdens je eerste onderhoud op het CGVS eveneens dat de Taliban een probleem met jullie hadden omdat jullie religieuze voorschriften maakten voor de mensen. In het schrijn van de mensen van Mia Agan werden immers religieuze geschriften geschreven als mensen ziek waren (CGVS I p. 5). De Taliban zeiden dat het schrijven van deze religieuze voorschriften een zonde was, dat jullie dit niet mochten doen en dat dit tegen de zin van God was (CGVS I p. 14). Er dient echter opgemerkt te worden dat jijzelf tijdens je tweede persoonlijk onderhoud geen vrees omtrent (enige activiteiten in verband met) het schrijn identificeerde voor jezelf, familieleden of stamgenoten. Je verklaarde louter dat je in Afghanistan problemen kende omwille van het werk van je vader (CGVS II p. 16). Uit je verklaringen blijkt evenmin dat je familie na je vertrek nog problemen zou hebben gekend hieromtrent.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_

COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van

de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door jou voorgelegde documenten werpen geen ander licht op voorgaande appreciatie. Je taskara bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De envelop toont aan dat er jou documenten vanuit Afghanistan werden toegestuurd, maar zegt niets over je vrees bij terugkeer. Verder legde je nog verschillende documenten neer in verband met je vader waaronder: een 'certificate of appreciation', een 'letter of authorization', een toestemming tot wapendracht, een badge, een attest van een opleiding en een contract. Eén van de documenten was onleesbaar, jijzelf bleek evenmin op de hoogte van de inhoud (CGVS II p. 16). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat je van deze documenten enkel kopieën van voorlegt waardoor de authenticiteit hiervan moeilijk na te gaan is. Deze documenten hebben verder onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van het profiel van je vader. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Afghanistan met betrekking tot het verkrijgen van documenten wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert. Verder legde je nog vier foto's neer waarop jij in Afghanistan te zien bent. Hoewel niet afgeleid kan worden waar of wanneer deze foto's werden genomen, dient opgemerkt te worden dat je herkomst uit het dorp Samarkhel in het Behsood district van de provincie Nangarhar niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn 2011), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. In een eerste onderdeel van het middel zet de verzoekende partij uiteen waarom er volgens haar niet voldoende informatie voorhanden is om de huidige situatie in Afghanistan te beoordelen. Tevens gaat ze in op de gedeelde bewijslast tussen de verzoeker om internationale bescherming en de asielinstanties.

In een tweede onderdeel van het middel geeft de verzoekende partij aan waarom zij meent dat ze in aanmerking komt om als vluchteling erkend te worden. Ten eerste geeft de verzoekende partij aan dat haar vader voor de Afghaanse overheid gewerkt heeft, een gegeven dat volgens haar niet betwist wordt door de verwerende partij. In dit verband betoogt de verzoekende partij dat ze een risicoprofiel heeft en citeert ze uitgebreid onder meer uit het EU AA rapport van augustus 2022 en het rapport van Amnesty International, "Afghanistan : The rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises" van 15 augustus 2022. Op basis van haar analyse van de landeninformatie concludeert de verzoekende partij dat ook familieleden van personen die voor de Afghaanse overheid hebben gewerkt een ernstig risico lopen op vervolging door de taliban. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de documenten die ze bij haar verzoek om internationale bescherming ingediend heeft en op de rechtspraak van het EHRM. Ten tweede stelt de verzoekende partij dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om vervolgd te worden omwille van de perceptie dat ze verwesterd is. Ze geeft aan dat ze vijftien jaar oud was toen ze

in december 2019 als jongvolwassene in België aankwam. Ondertussen verblijft ze tweeënhalp jaar in België en is ze reeds drie-en-een-half jaar uit Afghanistan vertrokken. Door de al dan niet bewuste aanpassing aan de Westerse cultuur zal het voor haar bijzonder moeilijk zijn om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich afvragen of zij al dan niet besmet is geraakt door het verblijf in het Westen. De verzoekende partij onderstreept dat het niet zozeer gaat of zij zich als “westers” voelt, maar wel hoe zij door de traditionele Afghaanse samenleving zal gepercipieerd worden na haar jarenlang verblijf in Europa. Daarom gaat de verzoekende partij ook verder in op het begrip “verwestering”. Op basis van rechtspraak, rechtsleer en landeninformatie geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent “verwestering” en een “toegeschreven verwestering”. Daarna gaat ze in op het risico op vervolging die er bestaat in hoofde van personen die als verwesterd beschouwd worden. Hierop concludeert de verzoekende partij dat *“Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de Taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de Taliban met betrekking tot huidige, strikt conservatief-religieuze bewind, kan redelijkerwijs vermoed worden dat het risico op vervolging omwille van ‘verwestering’ actueel en reëel is. De ondervragingen waaraan de Taliban verzoeker bij zijn terugkeer zal onderwerpen over wie hij is, waarom hij gevlucht is, naar waar hij gevlucht is en hoe hij zich daarbij gedragen heeft, zullen met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gepaard gaan met ernstig fysiek geweld, met angst, en psychische kwelling. Verzoeker zal zowel bij de controles en ondervragingen die direct volgen op zijn terugkeer, als bij latere momenten dat hij in aanraking komt met de Taliban die de Afghaanse bevolking aan een zeer strikte controle onderwerpt, die zowel gericht is op het uitroeien en knakken van elk verzet en tegenstand als op het afdwingen van zeer verregaande interpretaties van islamitische wetgeving, geïntimideerd en bedreigd worden, en behandeld worden op een wijze die erop gericht is fysiek en moreel verzet te breken.”* Daarna verbindt de verzoekende partij haar conclusie aan de rechtspraak van het EHRM in Sufi en Elmi, alsook aan UNAMA, Human rights in Afghanistan, 15 augustus 2021-15 juni 2022. De verzoekende partij citeert uitgebreid uit voormeld rapport. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat er niet enkel mag gekeken worden naar de algemene visie van de talibanleiding op terugkeerders uit het Westen, maar dient er ook gekeken te worden naar de houding van de lokale afdeling van de taliban in verzoekers regio van herkomst, én van deze van de verschillende checkpoints die de verzoekende partij dient te passeren op weg naar haar regio van herkomst. Verder gaat de verzoekende partij ook in op het Haqqani-netwerk. Na haar uitvoerige uiteenzetting, betoogt de verzoekende partij dat er gebrekkig onderzoek werd gevoerd naar het risico omwille van een toegeschreven verwestering en een terugkeer uit het Westen. Daarna gaat ze in op het leven onder talibanbewind. Na een algemene bespreking over het leven onder de taliban, de sancties die men kan krijgen indien men de regels overtreedt betoogt de verzoekende partij in het bijzonder dat *“Verzoeker zal als zoon er ook moeten toezien dat zijn vrouwelijke familieleden het huis niet verlaten en ‘correct’ bedekt zijn. Dit wil zeggen dat hij op straffe van mensenrechtenschendingen door de Taliban als mannelijk familielid, de rechten van zijn vrouwelijke familieleden moet schenden, een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit.”* En *“De controle door de Taliban is bijzonder verregaand. Men leest telefoons uit en vraagt aanwezigheidslijsten op bij de lokale moskeeën;”*. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift ook een vergelijking tussen het leven onder het talibanregime van 1996-2001 en het leven onder het talibanregime van 2001-2021 om conclusies te trekken naar de huidige situatie toe. Voorts betoogt de verzoekende partij dat het voor Afghanen niet toegestaan is om het land te verlaten tenzij hun bestemming gekend is bij de taliban. Het is echter niet duidelijk welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van deze regel. Verder onderzoek is volgens de verzoekende partij aangewezen.

In een volgend onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat er zich twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten afspelen in Afghanistan. Eén tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) en één tussen ISKP en de taliban. In haar verzoekschrift licht de verzoekende partij beide internationale conflicten verder toe.

Hierna gaat de verzoekende partij in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hier zet de verzoekende partij uiteen dat de dramatische verslechtering van de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking onlosmakelijk verbonden is met de machtsovername door de taliban.

Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinken van verschillende arresten, rapporten en krantenartikelen om haar betoog te onderbouwen.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 8 november 2022 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2022;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022.

3.2. Op 9 november dient de verzoekende partij een aanvullende nota in. Ten eerste haalt de verzoekende partij aan dat haar moeder, twee zussen en drie broers intussen zijn gaan inwonen in het huis van haar nonkel, daar de taliban meermaals zijn langsgeslagen en de familie zich niet meer veilig voelde. De verzoekende partij haalt aan dat de regels die de taliban in haar dorp ingevoerd hebben zeer streng zijn. Zo mogen de vrouwen niet meer buiten komen, moet iedereen witte kleren dragen en zijn er regels op het vlak van kapsels en baarden.

Ten tweede haalt de verzoekende partij dat ze bijkomende documenten wil voorleggen in verband met haar activiteiten in België. De verzoekende partij wijst op haar activiteiten op Facebook, Instagram en TikTok en brengt ze print-outs hiervan bij en licht de verzoekende partij haar profielen toe. De verzoekende partij gaat hierbij ook in op haar activiteiten bij de lokale turnkring in België waar ze in een gemengde groep van mannen en vrouwen traint. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij deelneemt aan demonstraties en clubavonden, aldus volgt ze niet louter training. De verzoekende partij benadrukt de duur van haar verblijf in België. Het gegeven dat ze vloeiend Nederlands spreekt en geeft zij aan dat ze reeds in België gewerkt heeft o.a. in een snoepjesfabriek en in een cinema.

Ten derde bespreekt de verzoekende partij de Nansen note 3-22: “*Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*”, oktober 2022 en licht ze toe dat dit rapport om drie redenen belangrijk is, namelijk om na te gaan wat de verplichtingen zijn die op de verwerende partij rusten *qua* onderzoek, ook toont het rapport aan dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren doordat er in de praktijk (bijna) geen terugkeerders uit het Westen zijn en omdat Nansen ingaat op de bronnen die door de verwerende partij gebruikt worden.

In een vierde onderdeel van haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij verder in op haar risicoprofiel en betreft ze hier ook de Nansen note bij.

Verder verwijst de verzoekende partij ook naar EUROSTAT, First instance decisions on applications by citizenship, age and sex - quarterly data, 7 november 2022 en EUAA, Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022.

Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij tot slot de volgende documenten bij:

- Cv verzoekende partij (up-to-date tot +- eind 2021);
- Introductiebrochure Cloetta;
- Voorbeeld interim-arbeidsovereenkomst Cloetta;
- Individuele rekening Randstad (Cloetta);
- Rapport OKAN 2021-2022;
- Brief leiding turnkring;
- Groepsfoto turnkring;
- Uittreksel turnvideo’s;
- Uittreksel TikTok account;
- Uittreksel Facebook accounts;
- Screenshot Instagram account;
- Cijfers EUROSTAT (4e kwartaal 2021 tot en met 3e kwartaal 2022 – beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de EU), zie https://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=migr_asydcfstq&lang=en;
- Excel met berekening weigeringspercentages binnen de EU.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij – onder meer – aan dat zij verwesterd is en in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

6.2. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

6.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

6.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve

geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *"een afzonderlijk departement binnen Kaboel"*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *"gedrags- en kledingkwesties"* (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport *"Afghanistan security situation"* van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *"amr bil-maruf"* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *"amr bil-maruf"* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In

juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 38 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte

mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadverwelijklijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Het komt vooreerst aan de verzoekende partij toe *in concreto* aan te tonen dat zij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare actuele landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022, p. 81).

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld in het licht van het voorgaande.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

6.5. De verzoekende partij is een Afghaanse jongeman die geboren is op (...) december 2003. De leeftijd van de verzoekende partij wordt niet betwist. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij Afghanistan rond november 2018 verlaten heeft. Bij haar vertrek uit Afghanistan was de verzoekende partij nog geen vijftien jaar oud. De verzoekende partij verklaart het Rijk binnengekomen te zijn op 16 december 2019. Deze gegevens worden evenmin betwist.

Gelet op haar minderjarigheid bij haar aankomst in België werd aan de verzoekende partij een voogd toegewezen. Sinds 31 december 2021 is de verzoekende partij meerderjarig. In Afghanistan was verzoeker afkomstig uit het dorp Samararkhel, district Behsud, provincie Nangarhar. Haar regio van herkomst wordt in deze niet betwist. Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk.

De Raad meent dat in dit geval niet kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij een verwestering zal worden toegeschreven; er kan immers geen abstractie worden gemaakt van elementen eigen aan verzoeker, met name het feit dat zij op een jonge leeftijd (veertien jaar) als minderjarige Afghanistan heeft verlaten, haar verblijf van meer dan vier jaar buiten Afghanistan, haar verblijf van meer dan drie jaar in de Belgische samenleving en het gegeven dat zij heden negentien jaar oud is.

Gelet op haar minderjarigheid bij aankomst in België heeft de verzoekende partij een deel van haar puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden

en normen, waardoor zij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Dit uit zich in het gegeven dat de verzoekende partij er bewust voor gekozen heeft om in een gemengde en diverse turngroep mee te turnen, maar ook om de clubleden te ondersteunen in de organisatie van hun activiteiten. De verzoekende partij brengt een verklaring van een bestuurslid van haar sportclub bij waarbij zij al drie jaar turnt. Uit deze brief blijkt dat de verzoekende partij ook Nederlands sprak met een andere Afghaanse jongen toen die ook op de turnclub zat, dat zij zich heel sterk openstelde voor de leden van de club waardoor zij heel gemakkelijk in de groep opgenomen werd. Zij heeft ook andere jongeren warm gemaakt om zich bij de turnclub aan te sluiten. Als er andere anderstalige jongeren naar de activiteiten van de sportclub komen ondersteunt de verzoekende partij de leiding. De verzoekende partij neemt ook deel aan de toonmomenten van de club en helpt zij op de sportclub. Voorts wordt onderstreept dat de verzoekende partij de afgelopen drie jaar als persoon is gegroeid. Uit de overige documenten blijkt verder dat het inderdaad om een gemengde en diverse turngroep gaat. Uit haar verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt voorts dat de verzoekende partij in België gecombineerd stage loopt en les volgt en dat zij de Nederlandse taal heeft geleerd. De bijgebrachte schoolrapporten geven verder de evolutie van de verzoekende partij aan. Ook blijkt uit deze schoolrapporten dat de verzoekende partij zich steeds in het Nederlands blijft uitdrukken.

Daargelaten de vraag of verzoekende partij daadwerkelijk verwesterd is en westerse waarden en normen volledig heeft geïnternaliseerd, geeft de verzoekende partij door voormelde keuzes in haar leven blijk van een zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap. Gelet op voorgaande kan worden aangenomen dat de verzoekende partij haar keuzes alsook haar gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien, niet steeds zal kunnen verbergen wanneer zij bij terugkeer naar Afghanistan zou trachten traditionele gebruiken en normen terug in acht te nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat verzoekende partij onder de aandacht van de taliban zal komen. Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit blijkt dat personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, gelet op haar jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, meent de Raad dat de verzoekende partij zich in een kwetsbare positie bevindt waarbij niet kan worden uitgesloten dat zij niet steeds de nodige reflexen zal hebben om het “spel” te spelen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

6.6. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name haar profiel, haar jonge leeftijd en haar individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, haar specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in haar geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich verder niet op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

6.7. Gelet op de uiteenzetting *supra*, wordt de verzoekende partij erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS